

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1842	Μεγάλη Τετάρτη βράδυ 16 Ἀπριλίου 2014	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Δεινὸν ἢ ῥαθυμία, μεγάλη ἢ μετάνοια»

Εἶπαμε, ἀγαπητοί μου, ὅτι ἀπόψε θὰ μιλήσουμε σύντομα. Θὰ ἐρμηνεύσουμε τὴ φράσι ἐνὸς τροπαρίου τῆς Μεγάλης Τετάρτης ποὺ λέει: «*Δεινὸν ἢ ῥαθυμία, μεγάλη ἢ μετάνοια*» (3ο τροπ. αἰν. Μ. Τετ.). Θὰ δοῦμε πρῶτα τὴ ῥαθυμία καὶ κατόπιν τὴ μετάνοια. Παρακαλῶ προσέξτε.

Τί εἶνε ἡ «*ῥαθυμία*»; Μία ἀμέλεια. Ἀμέλεια ὄχι στὰ ὑλικά καὶ σαρκικά πράγματα· σ' αὐτὰ οἱ περισσότεροι εἶνε ἐπιμελεῖς, φροντίζουν. Ἄν λ.χ. πρόκειται νὰ ταξιδέψουν, φροντίζουν νὰ προμηθευτοῦν τὸ εἰσιτήριο· ἂν πρόκειται νὰ δώσουν ἐξετάσεις, διαβάζουν καὶ τὴ νύχτα· ἂν εἶνε γεωργοί, σπέρνουν καὶ καλλιεργοῦν τὴ γῆ στὸν κατάλληλο καιρό· ἂν εἶνε ἔμποροι, ἐκμεταλλεύονται τὴν κίνησι τῆς ἀγορᾶς· σὲ ὅλα ἐν γένει δείχνουν ἐπιμέλεια. Σὲ ἓνα δὲν δείχνουν· στὰ καθήκοντα ἀπέναντι τῆς ψυχῆς, τῆς ἀθανάτου ψυχῆς τους, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς εἶπε: «*Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;*» (Μάρκ. 8,36). Ἐκεῖ εἶνε τελείως ἀδιάφοροι.

Θέλετε **παραδείγματα**; ὑπάρχουν ἄφθονα. ● Ἐρχεται Κυριακή, χτυποῦν οἱ καμπάνες καὶ καλοῦν στὴ λατρεία. Ὅπως ἔχουμε πεῖ, 168 ὥρες ἔχει ἡ ἐβδομάδα, καὶ ὁ Θεὸς μᾶς ζητάει 1 ὥρα νὰ ἔρθουμε στὸ ναό, νὰ συγκεντρώσουμε τὶς σκέψεις καὶ τὴν καρδιά μας, νὰ προσευχηθοῦμε καὶ νὰ κοινωνήσουμε. Τίποτα! ἓνα μικρὸ ποσοστὸ ἐκκλησιάζεται. Πρὸ ἐτῶν στὴν αἴθουσα τῆς μητροπόλεως ἐρμήνευα στοὺς ἄντρες μία ἐπιστολὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου καὶ οἱ παρόντες ἦταν ἐλάχιστοι. Τότε εἶπα σὲ κάποιον· Πήγαινε τώρα νὰ μετρήσης στὶς ταβέρνες καὶ στὰ κέντρα διασκεδάσεως πόσοι εἶνε. Τὸν περιμέναμε καὶ ἐπέστρεψε. Καὶ τί μᾶς εἶπε· ἐμεῖς εἶχαμε εἴκοσι ἄντρες, καὶ ἐκεῖ εἶχαν πεντακόσους. Ποῦ εἶνε τὰ χρόνια ἐκεῖνα ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦσαν τὸν **ἐκκλησιασμό!** Αὐτὲς οἱ καμπάνες ποὺ χτυποῦν θὰ μᾶς δικάσουν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Στὸν Πόντο, στὴ

Μικρὰ Ἀσία οἱ Τοῦρκοι ἓνα διάστημα δὲν ἐπέτρεπαν καμπάνες. Καὶ ὅμως οἱ ναοὶ ἦταν γεμάτοι. Σήμερα οἱ καμπάνες, ποὺ χτυπᾶνε συνεχῶς, ἀφήνουν ἀδιάφορους τοὺς πολλούς. «*Στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα, ὅσο θέλεις χτύπα*».

● Ἄλλο παράδειγμα. Ἐρχεται Μεγάλη Σαρακοστή, περίοδος πνευματικῆ. Καὶ ἐνῶ τοὺς καλεῖς σὲ **ἐξομολογήσι**, δὲν ἔρχονται. Ἀφήνουν γιὰ τὴν τελευταία ὥρα, τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα, καὶ ἐξαντλοῦν τοὺς πνευματικούς. Ἐπίτηδες τὸ κάνει ὁ σατανᾶς. Στὴν Ἀθήνα ἓνας θαυμάσιος πνευματικὸς δὲν ἔδιωχνε κανένα, ἀλλὰ –τί νὰ κάνῃ ὁ ἄνθρωπος– τοὺς δεχόταν ὅλους· καὶ ἀπὸ τὴ συρροὴ κόσμου (ἢ Ἀθήνα εἶνε ἀπέραντη πόλις) ἔπαθε μαλάκυνσι ἐγκεφάλου καὶ πέθανε. Αὐτὰ κάνει ἡ ἀμέλεια.

● Ἄναφέρω κάτι ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία μου ὡς στρατιωτικοῦ ἱερέως. Στὸ Γράμμο καὶ στὸ Βίτσι οἱ μαχηταὶ ἔπρεπε νὰ μένουν ἄγρυπνοι. Καὶ γνώρισα ἀξιωματικούς ποῦ, γιὰ νὰ μὴν ἀποκοιμηθοῦν, εἶχαν ἓνα καρφὶ καὶ κεντοῦσαν τὸ κορμί τους, τὸ μάτωναν! Ἔτσι ἀποκτήσαμε ἐλεύθερη Μακεδονία. Δὲν ἦταν ἀμελεῖς ἐκεῖνοι· ἀγρυπνοῦσαν. Ἄκουγαν τὸ «**Γρηγορεῖτε**», αὐτὸ ποῦ θ' ἀκούσουμε μεθαύριο («*Ἐστησαν τὰ τρίκοντα ἀργύρια...*» θ' ἀντίφ. ὁρθο. Μ. Παρασκ.). Κ' ἐμεῖς στρατιῶτες εἴμαστε ὑπὸ τὴν σημαία τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἔχουμε νὰ πολεμήσουμε ἐχθροὺς φοβερούς, ὅπως εἶνε ἡ σάρκα (ὁ «*οἶστρος ἀκολασίας*»), ὁ σατανᾶς (ποῦ δὲν ἀφήνει ἡσυχὸ κανένα ἀλλὰ «*ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ*»· Α' Πέτρ. 5,8), καὶ ὁ κόσμος. Ἐμεῖς **γρηγοροῦμε ἢ ἀμελοῦμε;**

Ποῦ νὰ στραφῶ; λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος σὲ μιὰ ὁμιλία του· στὰ ἀνάκτορα καὶ τοὺς ἄρχοντες, στοὺς ἄντρες καὶ τὶς γυναῖκες, στοὺς στρατιῶτες καὶ ἀξιωματικούς, στὴ νεότητα; ζήτημα νὰ ἐκκλησιάζεται ἓνας στοὺς ἑκατό. Τί νὰ ποῦμε τώρα ἐμεῖς; ἀμέλεια ὑπάρχει, εἴμαστε ἀμελεῖς. Καὶ ἡ ἁγία Γραφή λέει: «**Ἐπικατάρατος ὁ ποιῶν τὰ ἔργα Κυρίου ἀμελῶς**» (ἱερ. 31,10), αὐτὸς ποῦ δὲν ἐκτελεῖ μὲ ἐπιμέλεια τὰ

ἔργα τοῦ Κυρίου εἶνε ἄξιος καταδίκης. **Θὰ δικαστοῦμε** γιὰ τὴν ἀμέλειά μας. Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε χρόνο, καὶ ὁ χρόνος περνάει μὲ ἀμέλεια. ● Τὸ χειρότερο παράδειγμα ἀμελείας καὶ ἀδιαφορίας γιὰ τὴν σωτηρία εἶνε ὁ **Ἰουδας**. Ζοῦσε στὸ ἀγιώτερο περιβάλλον, εἶχε συμμαθητὰς καὶ συναδέλφους γύρω του, κι αὐτὸς ποῦ εἶχε τὸ νοῦ του; στὸ χρήμα. Ἀμέλησε, ἀδιαφόρησε γιὰ τὴ σωτηρία του. Ἔτσι ἔφτασε νὰ προδώσῃ τὸ Χριστὸ μὲ φίλημα γιὰ τριάκοντα ἀργύρια. Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα, ἔπεσε στὴν ἀπελπισία. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀπελπιστῇ. Οἱ πατέρες λένε, ὅτι ἀκόμα καὶ τὴν τελευταία στιγμή ἂν πήγαινε στὸ σταυρὸ, προτοῦ νὰ πῆ ὁ Χριστὸς τὸ «*Τετέλεσται*», θὰ εἶχε σωτηρία. Ἀπελπίστηκε καὶ ἀπαγχονίστηκε. Γι' αὐτὸ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας «*Βλέπε, χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνη χρησάμενον*» (τροπ. ὁρθρ. Μ. Πέμπτ.). Αὐτὰ κάνει ἡ ἀμέλεια καὶ ἀδιαφορία. «*Δεινὸν ἢ ῥαθυμία*».

* * *

Ἄλλ' ὅσο κακό, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ῥαθυμία, τόσο μεγάλο καλὸ ἀντιθέτως εἶνε ἡ **μετάνοια**. Ἀκούσατε πῶς τὸ λέει ὁ ψάλτης: «*Μεγάλη ἢ μετάνοια*»! Ὅντως εἶνε μεγάλη. Διότι ἔχουμε **δύο βαπτίσματα**.

Τὸ ἓνα εἶνε ὅταν βυθίζουμε τὸ παιδί **στὴν κολυμβήθρα**. Ἄν καὶ ἐγὼ –χωρὶς ν' ἀμφισβητῶ τὴν ἐγκυρότητα τοῦ νηπιοβαπτισμοῦ, διότι ἔχουμε παραδείγματα βαπτίσματος οἰκογενειῶν μὲ παιδιά καὶ στὴν ἀγία Γραφή– σκέπτομαι ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, πῶς εἶνε σήμερα οἱ γονεῖς· εἶνε ἄξιος ὁ πατέρας νὰ βαπτίσῃ τὸ παιδί του μέσα στὴν ἱερὰ κολυμβήθρα; εἶνε ἄξιος ὁ ἀνάδοχος, ποὺ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ μασόνιοι; Εἶνε ἄξιοι; Δὲν εἶνε. Ἐπειτα τὰ παιδιά στὴν ἐποχὴ μας εἶνε ἀναιδέστατα. Ἄκουσα παιδί, ὅταν τοῦ ὑπενθύμισαν τὰ καθήκοντά του, νὰ λέῃ· Καὶ μὲ ρώτησε ἐμένα ὁ πατέρας μου ἂν θέλω νὰ γίνω Χριστιανός;... Ἄσ' τον λοιπὸν τὸν «γαϊδουράκο», ἄσ' τον νὰ γίνῃ μεγάλος καὶ νὰ ἐκλέξῃ μόνος του τὴ θρησκεία· κι ἄς γίνῃ ὅ,τι θέλει. Ἐλευθερία εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ Εὐαγγελίου· εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἔχουμε μία ποιοτικὴ καὶ ὄχι ποσοτικὴ ἐκκλησία. Γενικῶς ὑποστηρίζω τὴν συνειδητὴ συμμετοχὴ τοῦ λαοῦ στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἔχῃ καὶ ὁ λαὸς ὅπως ὁ κληρὸς λόγῳ στὴν ἐκλογή τῶν ποιμένων του.

Τὸ ἄλλο βάπτισμα εἶνε τὸ **λουτρὸ τῶν δακρύων**, τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως. Τὸ εἶπαμε, τὸ ἐπαναλαμβάνουμε καὶ δὲν θὰ παύσουμε νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνουμε· Δὲν θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ Θεὸς διότι ἀμαρτάνουμε – τὸ ἀμαρτάνειν εἶνε ἀνθρώπινο· **θὰ μᾶς δι-**

κάσῃ διότι δὲν μετανουῶμε. Περνοῦν οἱ μέρες οἱ μῆνες τὰ χρόνια, φτάνουμε στὸ τέλος τῆς ζωῆς, καὶ δὲν ἔχουμε μετανοήσῃ ἀπ' τὴν καρδιά μας ὥστε νὰ ζητήσουμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἄς **φροντίσουμε** γιὰ τὴ μετάνοιά μας, τὸν λίγο αὐτὸ χρόνο τῆς ζωῆς μας. Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ λέγοντας μαζί μὲ τὸν ὕμνωδό· «*Δός μοι*», Κύριε, «*μετανοίας λογισμὸν, δός μοι κατανύξεως πόθον τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, ἔγειρον ἐξ ὕπνου με δεινῆς πωρώσεως καὶ τὸ σκότος ἀπέλασον τὸ τῆς ῥαθυμίας καὶ τῆς ἀπογνώσεως λῦσον τὴν ζόφωσιν, ὅπως ἀνανεύσας ὁ τάλας σοὶ προσκολληθήσωμαι, Λόγε, καὶ σοῦ τοῖς θελήμασι πορεύσωμαι*» (Παρακλ. ἤχ. β', Κυρ. ἑσπ.). Ὁ Θεὸς δὲν ἐγκατέλειψε τὸν ἄνθρωπο. Ὅταν κάποιος εἶνε ἐτοιμοθάνατος, οἱ γιατροὶ ξέρετε πῶς καταλαβαίνουν ἂν ζῆ; Τὸν κεντοῦν μὲ μιὰ βελόνα· ἂν δείξῃ ὅτι νιώθει πόνο, σημαίνει ὅτι εἶνε ζωντανός· ἂν βυθίζουν τὴ βελόνα καὶ δὲν νιώθῃ τίποτα, λένε· Πέθανε πλέον. Ἔτσι εἴμαστε κ' ἐμεῖς, **ἐτοιμοθάνατοι**. Πλησιάζει τὸ τέλος μας, καὶ βυθίζει ὁ Κύριος τὴ βελόνα του γιὰ νὰ μᾶς ξυπνήσῃ ἀπὸ τὸν ὕπνο τῆς ἀδιαφορίας καὶ νὰ μᾶς κινητοποιήσῃ.

Οἱ κληρικοὶ ἄς ἐνδιαφέρωνται, νὰ ἐπισκέπτονται τὸ ποίμνιό τους. Διαφορετικά, θὰ εἶνε μισθωτοί· καὶ «ὁ μισθωτὸς... οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων» (Ἰω. 10,13).

Οἱ γυναῖκες ἄς πείσουν τὸν ἄντρα καὶ τὰ παιδιά τους νὰ ἐξομολογηθοῦν.

Ὅλοι ἄς μετανοήσουμε, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, στρατιῶτες καὶ ἀξιωματικοί, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὥστε ἐν μετάνοιά ἐιλικρινεῖ νὰ ἐορτάσουμε τὸ Πάσχα. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς δώσῃ τὸ δεύτερο βάπτισμα, τὴ μετάνοια τοῦ ληστοῦ, τῆς πόρνης, τοῦ Πέτρου, τοῦ Παύλου, ὄλων τῶν ἁγίων.

Ὅπως αὐτὸς ποὺ δὲν βαπτίζεται εἶνε ἀβάπτιστος, ἔτσι καὶ **αὐτὸς ποὺ δὲν ἐξομολογεῖται εἶνε ἀσυγχώρητος**. Εὐτυχῶς ποὺ ὑπάρχει ἡ μετάνοια. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε, ποιός θὰ ἐσώζετο; κανεὶς· στὸν παράδεισο θὰ ἦταν μόνον τὰ νήπια. Ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ ἤμεθα καταδικασμένοι, διότι ἀμαρτάνουμε καὶ προκαλοῦμε τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ· ὅπως τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ποὺ ὁ σεισμὸς καὶ τὸ σκοτάδι ἔγιναν αἰσθητὰ μέχρι τὴν Ἀθήνα καὶ τότε ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης εἶπε· «*Ἡ θεὸς τις πάσχει ἢ τὸ πᾶν ἀπόλλυται*».

Ρωτοῦν μερικοί, **πόσες φορὲς νὰ κοινωνοῦμε**. Ἀπαντᾷ ὁ Χρυσόστομος· Εἶσαι ἐτοιμος; κοινῶνα κάθε μέρα· δὲν εἶσαι ἐτοιμος, εἶσαι ἀνεξομολόγητος; μὴν κοινωνήσῃς οὔτε τὸ Πάσχα.

Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ καὶ σ' ἐμᾶς τὴ μετάνοια· ἀμήν. **(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**